

under Krigen, men der er ikke spærret for Indførselen af Sukker, der er ingen Vanskelighed, saa vidt vi ved, for at indføre manglende Sukker ude fra. Det var vel ogsaa derfor, at man en Tid tænkte paa at spærre Indførselen af Sukker for derved kunstig at skabe den Situation, der var Forudsætning for Sukkerkortene. Man har imidlertid ladet den Tanke falde, og man er derfor i den underlige Situation at skulle regulere Forbruget af en Vare, for hvilken der ikke tiltrænges nogen Regulering paa Grund af Mangel paa Varen, stadig under Forudsætning af, at der kan indføres fra Amerika. Da dette ikke er sket, kan man ikke med Sikkerhed vide, om man kan faa det derfra, et Moment, der naturligvis maa tages i Betragtning. Da man ikke vilde gøre Forsøget i Tide, er det muligt, at der, da man stadig udskyder det, vil vise sig at være Vanskeligheder. Vi kommer derved ind paa det Spørgsmaal, der med Hensyn til Prisreguleringsspørgsmaalet er det brændende, og som ogsaa foranledigede nogen Debat forleden Dag i det andet høje Ting, nemlig Spørgsmaalet om Forudseenhed. Jeg har forstaaet det saaledes, som at Indenrigsministeren bebrejdede det konservative Parti, at det overhovedet ikke var i Stand til Forudseenhed, at det altid kom bagefter, jeg ved ikke, om det var et halvt eller helt Aar. Jeg formoder, at den højtærede Minister mener, at Forudseenhed er en særlig Gave, der i hvert Fald er ham beskaaret. Men Forudseenhed er en egen Ting. Man har Forudseenhed, som har gode Virkninger, men jeg synes ogsaa, man kan have Forudseenhed af en saadan Art, at det kan have daarligere Virkninger. Forudseenhed med Hensyn til Sukkerkortene tror jeg saaledes ikke har nogen god Virkning, men jeg kunde tænke mig, at den højtærede Ministers Forudseenhed havde givet sig Udslag i en Ordning med Roedyrkerne, saaledes at vi var sikre paa at faa et tilstrækkeligt Roearial til næste Aar.

Under Diskussionen i det andet høje Ting har man gjort mig den ufortjente Ære gentagende at omtale mig. Jeg skal i den Anledning tillade mig nogle enkelte Bemærkninger — jeg skal gøre det saa kort som muligt — til Berigtigelse af, hvad den højtærede Minister har sagt om min Optræden ved en tidligere Lejlighed. Det drejer sig om det Spørgsmaal, hvorvidt Regeringen i 1914 havde truffet forudseende Foranstaltninger for at skaffe Sterling og gøre et Laan i Amerika, saaledes at vi kunde købe Korn straks og føre det her til

Landet. Sagen blev fremdraget af en af mine Venner i det andet høje Ting, idet han gjorde mig den Ære at nævne mig som et Eksempel paa en Mand, der havde vist, at det konservative Parti mod Indenrigsministerens Opfattelse havde Forudseenhed. Men end ikke denne lille Fordel vilde den højtærede Minister overlade til det konservative Parti. Han erklærede, at det var slet ikke rigtigt; thi ved et Møde, der blev afholdt den 27. August 1914 i Finansministeriet, havde man frafaldet dette Krav, og den overordentlige Kommission havde da udstedt en Erklæring om, at der var ingen Mangel paa Sterling. Jeg havde altsaa frafaldet hele denne Betragtning, og det kunde man derfor ikke tillægge nogen Betydning. Nu er Forholdet imidlertid i Virkeligheden det, at Sagen blev fremdraget to Gange i den overordentlige Kommission, idet mange af os der var stærkt optagne af Spørgsmaalet. Første Gang foranledigede vi et Møde med Bankerne under Indenrigsministerens Forsæde. Det var imidlertid frugtesløst. Jeg skal ikke kunne sige, om det skyldtes Frygt for, at den ene Bank muligvis skulde vise sig at være stærkere end den anden, eller Frygt for i det hele taget at lægge Kortene paa Bordet og lade Bankerne gensidig se hverandres Forretning. Men Bankerne stillede sig meget køligt overfor Tanken og sagde, at de troede nok, de kunde skaffe Valuta. Da man i den overordentlige Kommission var meget misfornøjet hermed, idet der forelaa en Række samstemmende Vidnesbyrd fra Redere og Kornkøbmænd om, at de paa det Tidspunkt ikke kunde skaffe Korn til Landet, fordi der manglede Valuta, gjorde to af Kommissionens Medlemmer, nemlig Grosserer V. Lund og jeg, et Forsøg paa at faa Sagen taget op igen. Det førte til et nyt Møde under Finansministerens Forsæde, og dette, hvortil man atter havde tilkaldt Bankerne, fik nøjagtig det samme Forløb som det forrige. Det var ikke Kommissionen, som da udstedte en Erklæring; Erklæringen blev udstedt af Finansministeren og Kommissionens Formand i Fællesskab, og den sendtes umiddelbart fra Mødet til Aviserne. Jeg er i Stand til at fremlægge ganske detaljerede Oplysninger, som til Tydelighed viser, at der ikke paa nogen Maade var Tale om, at jeg frafaldt mit Standpunkt i denne Sag. Men hvis jeg tredie Gang havde rejst Sagen, er jeg sikker paa, at den højtærede Minister havde sagt „klippe, klippe“, og det vilde jeg naturligvis ikke udsætte mig for; det vilde ogsaa have været ørkesløst.